

[Nørskov.]

i sin Forelæggelsestale, at Driftsudgifterne ikke kan bringes yderligere ned. Det er ikke saa let at udtale sig om dette, naar man ikke er specielt jernbanekyndig, men jeg vil dog spørge, om det ikke var en Overvejelse værd en Gang til. Jeg vil alligevel sige, at største Delen af Persontrafikken absolut bør foregaa pr. Motorvogn, og var det umuligt f. Eks. at lade een Mand betjene en Motorvogn? Nu er der to, men een Mand betjener jo udmærket en Rutebil. Skulde det være umuligt at indføre nye Besparelser? Jeg kan ikke tro det.

Jeg mener, at vi maa kræve en praktisk Køreplan, og at Statsbanerne maa vise Interesse for disse Baner; i det hele taget maa ikke blot Statsbaneledelsen, men ogsaa de stedlige Byraad, Kommunalbestyrelsen, Foreninger og Organisationer ved alle Midler søge at genoplive Interessen for disse Baner, og det tror jeg ogsaa kan lykkes, naar Sagen bliver grebet rigtigt og praktisk an. Thi Banerne er endnu en Kulturfaktor af stor Betydning for disse udstrakte Egne, og derfor bør de bevares.

Ole Bjørn Kraft: Jeg skal ikke ved denne Lejlighed fordybe mig meget i de tekniske Enkeltheder. En Række af de Synspunkter, jeg kunde tænke mig at omtale, har det ærede Medlem, der lige nu forlod Talerstolen, peget paa. Men jeg vil gerne ved denne Lejlighed understrege det rent psykologiske Moment, som jeg ikke tror Rigsdagen skal være ligegyldig over for. Det kan jo ikke nægtes — jeg har ved tidligere Lejligheder understreget det her i Salen —, at der ikke mindst i Jylland er en voksende Bevægelse, der er et Udtryk for, at der i Befolkningen der er stor Utilfredshed med den Fordeling af Statens Midler, som Regering og Rigsdag paa en lang Række Omraader foretager. Der er endogsaa — ikke mindst i Nørrejylland — en voksende Følelse af, at man bliver forbigaaet, at man i Regeringskredse og i Rigsdag altid har et villigt Øre, naar det drejer sig om at nedbringe Udgifterne i den Del af Landet, men at man næsten aldrig er hjemme, naar det drejer sig om at placere Statsinstitutioner der eller om paa anden Maade at op hjælpe disse Egne.

Denne Bevægelse har vi drøftet ved forskellige Lejligheder, og der er for mig aldeles ikke nogen som helst Tvivl om, at den paa en Række praktiske Omraader er berettiget og i stigende Grad vil være i Stand til at gøre sig gældende. Der er efter min Opfattelse en fælles Landsinter-

esse til Stede for, at vi maa gøre alt, hvad vi kan, for, at den Hovedstad, der i Forvejen er alt for stor, ikke kommer til at dominere yderligere, men at vi tværtimod gør, hvad der staar i vor Magt, for at fordele Tingene ud over Riget.

Netop i disse Dage har denne Provinsbevægelse holdt et Møde i Vejle, hvor man har søgt at samle de interesserede Kredse og skabe et økonomisk Grundlag for det videre Arbejde. Der faldt paa dette Møde mangfoldige Udtalelser om den Utilfredshed, der er til Stede, og om den Uretfærdighed, man mente der blev begaaet over for denne Landsdel. Jeg tror derfor ikke, at det er et heldigt psykologisk Øjeblik, den højtærede Minister for offentlige Arbejder har valgt til Fremsættelse af dette Lovforslag. Jeg tror, det vil virke overmaade stærkt, at man nu vil til at nedlægge Baner i nogle af de vanskeligst stillede Egne i Jylland, at man her vil indføre Besparelser samtidig med, at man paa saa mange Omraader stiller nye Krav.

Jeg tror derfor, det er nødvendigt, at denne Sag bliver underkastet en virkelig nøje, indgaaende Undersøgelse i det Udvalg, som bliver nedsat, og at man ikke straks skal være indstillet paa, at fordi de og de Kendsgerninger nu foreligger, er det nødvendigt at gennemføre et Lovforslag som dette, saadan som det er forelagt, men at man bør tage det Spørgsmaal op, om man ikke kan finde en Udvej, saaledes at man kan bevare Banen.

Det er nemlig ikke nok, at man fra Statsbanernes, Regeringens og Rigsdagens Side siger: Saadan og saadan er Kendsgerningerne, men hvis vi nu nedlægger Banerne, sparer vi de Midler, saaledes at Konsekvensen maa være den, at Banen maa nedlægges. Saadan som Stillingen er i al Almindelighed, bør man sætte alle sine Bestræbelser ind paa, om det ikke skulde kunne lykkes at bevare disse Baner til Trods for de økonomiske og de tekniske Vanskeligheder, der er til Stede. Jeg tror, det vilde være uklogt og urigtigt, hvis man fra Rigsdagens Side lod haant om den rent psykologiske Side, som jeg ved denne Lejlighed har fremhævet.

H. C. Hansen: Naar man taler med ældre Folk i Egnen deroppe, fortæller de tit, hvorledes Egnen saa ud forinden Banen i 1893 aabnedes for Drift. De fortæller, hvorledes de ofte ved Nattetid maatte tilbringe kolde Timer paa en Vogn paa Vejen fra Løgstør til Hobro; de fortæller, hvorledes Egnen deroppe var en udpræget